

Opravdová klimatická krize v Africe

FIONA KOBUSINGYE

Život v Africe je často špinavý, chudý a krátký. Podle záznamů WHO (Světové zdravotnické organizace) zabije AIDS každý rok 2,2 milionu Afričanů. Plicní infekce zapříčiní 1,4 milionu mrtvých, malárie další milion, střevní choroby 700 000 lidí. Choroby, kterým je možno předcházet běžným očkováním, zabijí každoročně dalších 600 000 lidí, mezitím války, podvýživa a život ve špinavých slumech posílají předčasně do hrobu nespočetně více rodičů a dětí.

A do toho Afričané každý den slyší o největší hrozbě, které čelíme - o globálním oteplování.

Konference, novinové články, televizní pořady, přednášky a jednostranné „dialogy“ opakují hrozby pořád dokola. Jsme přesvědčováni, že užívání nafty a benzínu, spalování dřeva a uhlí povede k nebezpečnému přehřátí planety, roztátí ledovců, zaplavení přímořských měst a že zapříčiní bouře, sucho, nemoci a vymírání.

Přes 700 klimatologů a 31000 dalších vědců říká, že lidé a CO₂ mají minimální vliv na teplotu a klima Země, a že neexistuje žádná krize globálního oteplování. Ale jejich názory, ani studie nejsou nikdy zohledněny, dokonce ani tolerovány na fórech o „klimatických krizích“, zejména na „vládních diskuzích“ organizovaných za finanční spoluúčasti OSN. Al Gore odmítá diskutovat s kterýmkoli z těchto od-

borníků, a dokonce i odmítá povolit otázky, které předem neschválil.

Namísto toho jsou Afričané přesvědčováni, že klimatické změny „ohrožují lidstvo více než HIV/AIDS.“ Způsobí ale více než 2,2 milionu mrtvých Afričanů každý rok?

Jsme varováni, že by mohlo být „takřka nemožné se přizpůsobit ztrátě Západní Antarktické ledové pokrývky,“ která by mohla zvýšit hladinu moře o „5 až 15 metrů.“ To by samozřejmě mohlo ovlivnit obyvatele pobřežních oblastí. Ale jak pravděpodobné to je?

Průměrná roční teplota na Antarktidě je -45 °C! Léto na západním poloostrově trvá sotva dva měsíce a teplota dosahuje možná 5 stupňů nad nulou a to jen na pár hodin denně. O růstu teplot na Antarktidě o 30 °C dokonce nehovoří ani Al Gore ani počítačové modely OSN. Tak jak tedy ten led může roztát?

Nezapomínejme, že hladina moře vzrostla od konce poslední doby ledové o 120 metrů. Myslí si snad alarmisté globálního oteplování, že to způsobili jeskynní lidé svými ohni? Je snad jasné, že vznik a zánik prastarých ledovců způsobují mocné přírodní síly, stejně jako sucha, záplavy a klimatické změny, které ovlivňují Afriku, Zemi a její obyvatele po miliony let.

Stačí se podívat na sever Afriky, kde se náhle před čtyřmi tisíci lety zelená říční údolí plná zvěře a šťastných osad proměnila v Saharskou poušť. Vědci neví, proč se tak stalo, ale asi to nezpůsobili Faraóni tím, že stavěli pyramidy a projížděli se v kočárech.

Hlavním problémem ale nejsou sporná nebo překroucená vědecká tvrzení či hysterické požadavky na změnu života a bezcenné počítačové modely předpovídající katastrofické globální oteplování. Problém je, že se tyto poplašné závěry zneužívají k tlaku na Afričany, aby nestavěli elektrárny na uhlí a zemní plyn. A právě absence elektřiny udržuje Afričany v bídě. To je pravá politika zabíjení.

Průměrná délka života v Africe je nižší, než byla v Evropě či Americe před 100 lety. Afričanům je ale dnes upírán hospodářský rozvoj, elektřina či auta jen proto, že se státy bohaté tak, že si to Afričan sotva dovede představit, bojí globálního oteplování.

Al Gore a představitel OSN pro klima Yvo de Boer nám říkají, že si svět musí dát energetickou dietu. Jenže Afričané už energetickou dietu, nebo spíš hladovku, drží.

Al Gore sám spotřebovává více elektřiny týdně než 28 milionů Ugandů dohromady za rok. A západními aktivisty ordinovaná protielektrická politika nás udržuje v bídě.

Když nemůžeme mít elektřinu, znamená to, že miliony Ugandů nemají ledničky, které by uchovaly v chladu potraviny a léky. Mimo relativně bohatých měst lidé nemají ani elektrické světlo, ani počítače, moderní nemocnice či školy, natož klimatizaci. Bez elektřiny ani nelze pořádně podnikat a nabízet užitečné výrobky a služby, nebo vytvářet nová pracovní místa.

Když nemůžeme mít elektřinu, znamená to také nemoci a umírání. Miliony lidí umírají na plicní záněty v důsledku vaření a topení otevřeným ohněm. Další umírají na střevní záněty ze zkaženého jídla a vody, jiní na malárii, tuberkulózu a cholery, spalničky a další nemoci, které by bylo možné léčit, kdybychom mohli mít běžná lékařská zařízení.

Je snad hypotetické katastrofické globální oteplení, které možná přijde za sto let, horší?

Tvrdit Afričanům, že kvůli západnímu poplachu z globálního oteplování mohou zapomenout na elektřinu a hospodářský rozvoj - leda, že by si je zajistili z drahých solárních a větrných elektráren - je nemorální. Je to zločin proti lidskosti.

Mezitím Indie a Čína vesele budují týden co týden nové uhelné elektrárny a jejich lidé se tak rychle dostávají z bídy. Takže

(Pokračování na straně 2)

DÁLE ČTĚTE:

Petr Mach:
Kanadská víza a problém EU

Radim Smetka:
Dva environmentální hříchy
Evropské unie

Opravdová...

(Dokončení ze strany 1)

i kdyby Afrika zůstala chudá a Amerika s Evropou si všechnu elektřinu dělaly z větrných, solárních a jaderných elektráren, ještě mnoho desetiletí se bude CO₂ dál uvolňovat do atmosféry.

Aktivistům globálního oteplování nestačí, že nám upírají elektřinu. Vedou také kampaně proti biotechnologiím. Každý farmář ve Spojených státech, Brazílii i Jižní Africe vám potvrdí, že biotechnologie zvyšují úrodu, snižují používání pesticidů, nakrmí více lidí a farmářům zvyšují výdělky. Objevují se nové biotechnologické odrůdy, které lépe odolávají suchu – a které by se mohly využívat třeba s globálním oteplováním.

Radikální environmentalisté jsou dokonce i proti insekticidům a účinnému repelentu DDT, které Ugandské ministerstvo

zdravotnictví používá vedle moskytiér a moderních léků ACT na boj s malárií. Podle radikálních environmentalistů globální oteplování povede k většímu šíření malárie. To je směšné, když si uvědomíme, že malárie se v minulosti vyskytovala po celé Evropě a Americe a dokonce i na Sibiři.

Uganda a Afrika musí přestat přitakávat OSN, Al Goreovi a Západu obecně. Musíme se zaměřit na naše vlastní potíže, naše zdroje a naše příležitosti.

Nepotřebujeme více zahraniční pomoci – a už vůbec ne té, která jde přes ruce zkorumpovaných úředníků, kteří je pak ukládají na bezpečná konta a mezitím organizují konference o hrozbách globálního oteplování a vlastní občany drží v bídě. Nepotřebujeme, aby nám bohaté státy slibovaly budoucí pomoc s globálním oteplováním za slib zřeknutí se hospodářského rozvoje.

Musíme se přestat chovat jako nějakí

neinformovaní divoši, kteří věří, že zatmění Slunce je trest bohů a prosí šamany, aby Slunce vrátili zpátky. Musíme přestat naslouchat šamanům globálního oteplování, kteří bohatnou na tom, když nám kážou, abychom zůstali chudými domorodci.

Potřebujeme obchod, výrobu, elektřinu a paliva, která umožní vznik moderního průmyslového hospodářství. Potřebujeme dělat to, co dělá Čína a Indie – rozvíjet se a obchodovat.

Jen tak budou mít lidé práci, prosperitu, zdraví a kvalitu životního prostředí, které si zaslouží.

Fiona Kobusingye žije v Ugandě, kde má farmu. Aktivně působí v ugandském Kongresu za rasovou rovnoprávnost (Congress of Racial Equality) a v iniciativě Brigáda za likvidaci malarických komárů (Kill Malarial Mosquitoes Now Brigade). Přeložili Radim Smetka a Petr Mach

Kanadská víza a problém EU

PETR MACH

Kanada v létě jednostranně zavedla pro české občany vízovou povinnost. Kanada je svrchovaný stát a má proto plné právo zavést vůči České republice víza. Koneckonců,

žádat o azyl jezdilo do Kanady spousta českých občanů (Romů), a Kanadáné je tam už z nějakého důvodu nechťejí. My už suverénní stát nejsme. Nemůžeme zavést víza, když to budeme považovat za vhodné. Za nás o vízech rozhoduje EU. Kanada to věděla, a tak se zavést víza nemusela obávat – Česká republika nemá šanci ani vyhrožovat recipročním opatřením.

Po vstupu do Schengenu jsme se radovali, že už nemusíme ukazovat pasy na hranicích uvnitř EU. Teď vidíme odvrácenou stránku. Těžko totiž zavádět jednostranně víza Kanadánům: Kanadán může přiletět bez víza do Německa a do České republiky přejet v rámci Schengenu bez zastavení na hranicích. Jako součást Schengenské oblasti a jako člen EU nemůžeme – pro-

stě nemůžeme – mít jiný seznam zemí s vízovou povinností než ostatní země Schengenu. To je podstata problému.

Článek 62 Smlouvy o založení EU dává Radě ministrů pravomoc vydat seznam zemí, vůči nimž nelze uplatňovat víza. Evropská unie tuto pravomoc využila a vydala 15. března 2001 nařízení č. 539/2001, které obsahuje seznam zemí, vůči nimž nemůžeme zavést víza. Kanada je v tomto seznamu. V nařízení se praví, že pokud vůči nám třetí země zavede víza, máme to oznámit do 90 dnů Evropské komisi. Komise pak může podat Radě EU návrh na zavedení víz vůči třetí zemi. S váhou 3,4% hlasů však proti ostatním zemím, které s Kanadou žádný problém nemají, nemá Česká republika šanci.

Dále se v nařízení EU č. 539/2001 píše: „**Pokud kterákoli třetí země uvedená na seznamu nebude nadále uplatňovat vůči kterémukoli členskému státu zásadu vzájemnosti, pokud jde o osvobození od vízové povinnosti, Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o takovémto**

neuplatňování vzájemnosti do 1. července každého sudého roku.“ Legračníci: Kanada vůči ČR bude asymetricky uplatňovat víza a Evropská komise bude každý sudý rok 1. července o tom podávat zprávu Evropskému parlamentu. Skvěle vymyšlené.

Na rozdíl od Švýcarska, které je v Schengenu dobrovolně a může kdykoliv od Schengenu odstoupit, pokud by jej potkalo něco podobného, my jsme součástí Schengenu v rámci naší Smlouvy o přistoupení k EU. Bereme buď vše, nebo nic.

Lisabonská smlouva jde ještě dál. Dává EU nové a další pravomoci pokud jde o azylovou politiku. Pokud Lisabonská smlouva projde, stane se pro mě členství v EU neúnosné. Dnes víme, že nesmíme mít vlastní vízovou politiku, od 1. září nám zakážou stowattové žárovky, ale to je teprve začátek. Naše možnost cokoliv v EU ovlivnit bude po ratifikaci Lisabonské smlouvy zoufale minimální. Proto to říkám dopředu: Pokud projde Lisabon, stane se vytoupení z EU mým politickým programem.

Autor je předsedou Strany svobodných občanů

Dva environmentální hříchy Evropské unie

RADIM SMETKA

Přidávání biosložek do nafty

Od letošního roku máme povinnost přimíchávat 4,5% „biosložek“ do nafty a o procento méně do benzínu. Toto zákonné navýšení povinnosti přijala ČR, protože to

nařizuje Evropská unie.

Pokud v supermarketu vidíme produkty s označením „bio“, pak očekáváme nejen, že jsou vyráběny způsobem méně škodlivým pro životní prostředí, ale především méně negativně ovlivňují náš organismus při jejich spotřebování. U bionafty je ovšem předpona „bio-“ poněkud zavádějící, protože při spalování bionafty vznikají výfukové plyny stejně jako u nafty z ropy. Ve prospěch bionafty hraje jen fakt, že při úniku do přírody je snáze odbouratelná. Jedním z dalších argumentů pro bionaftu je údajně šetření vyčerpávajících se zdrojů ropy a zmenšení závislosti na východních státech. Tento argument ovšem vůbec není možné použít pro obhajování direktivních nařízení o přimíchávání, protože pokud se budou zdroje ropy dále vyčerpávat (nebo se sníží přísun vlivem nestability oblasti) a poroste tak cena pohonných hmot, lidé sami dříve či později sáhnou po substitutu a jen trh ukáže, zda nejlepším substitutem nafty bude její bioverze.

Úředníci v EU, kteří přimíchávání biosložek do PHM vymysleli, už ovšem nepomysleli na další možné důsledky této politiky. Nejen že biosložky přímo zdražují cenu nafty skoro o 1 Kč na litr, další peníze jsou vynakládány ze státního rozpočtu prostřednictvím státního zemědělského intervenčního fondu přímo zemědělcům. U nás před posledním navýšením podílu biosložek činily dotace okolo 40 milionů ročně. Z čehož ovšem nelze vinit jen EU, protože za dotacemi zemědělcům jsou spíše snahy zmenšit dovoz bionafty do ČR a zaplavit řepkou naše vlastní pole. Vyšší cena pohonných hmot se poté promítá do cen veškerého zboží včetně potravin. Ale je tu i mnoho dalších negativních důsledků. Pokud v Evropské unii zemědělci přestanou pěstovat potraviny, aby mohli přejít na řepku, bude potravin méně a jejich ceny přirozeně vzrostou.

To znamená zvýšení ceny jídla. Dále to znamená, že se zvýší objem potravin dovážených do EU z chudších států světa. Každý transport znamená poškozování životního prostředí, takže ve svém důsledku má opačný vliv, než byl původně zamýšlený. Pokud vlivem přimíchávání biosložek vzroste celosvětově cena potravin, pak na to nejvíce doplatí chudé regiony světa a zvýší se úmrtnost vlivem hladomoru, jak jsme toho byli svědky při potravinové krizi před dvěma lety.

Já tedy vidím především negativní důsledky – jak na ceny, tak na životní prostředí.

Zákaz klasických žárovek

Počínaje letošním zářím Evropská unie zakazuje klasické „Edisonovy“ žárovky. Nejprve veškeré mléčné a 100-Wattové,

přibližně 4x oproti klasickým žárovkám. Dalším pozitivem je jejich delší životnost. Ovšem životnost úsporných zářivek má své podmínky a tím se dostáváme k jádru problému.

Pokud je úsporná žárovka často rozsvícena a zhasínána, velmi rychle se snižuje její životnost a to dokonce tak, že může být nižší, než u klasických žárovek. Za takové situace je nutné měnit úsporné žárovky častěji, což pocítíme nejen na pořizovacích nákladech, které jsou u úsporných žárovek výrazně vyšší, ale také při ochraně životního prostředí, protože výroba úsporné žárovky má na životní prostředí nesrovnatelně horší vliv. Také její likvidace vzhledem k přítomnosti rtuti není jednoduchá. Zatímco klasickou žárovku je možné bez obav vyhodit do smíšeného odpadu, úsporná musí být odborně zlikvidována. Loňský průzkum přitom ukázal, že téměř polovina lidí vyhazuje nebezpečné zářivky do smíšeného odpadu. Pokud vezmeme v potaz fakt, že nyní používají úsporné žárovky především lidé s ohleduplnějším chováním vůči životnímu prostředí, pak se situace po přijetí zákazu klasických žárovek ještě zhorší. Mnohé lidi však k používání klasických žárovek vedou i další důvody, jako například příjemnější barva světla nebo úspora na pořizovacích nákladech pro místa, kde není osvětlení často využíváno.

později i slabší varianty. Vede jí k tomu opět ochrana životního prostředí vlivem úspor na energii.

Jedním z kritérií, kterým se lidé řídí, když si pořizují osvětlení, jsou i budoucí náklady na provoz žárovek. Pokud se tedy po racionální úvaze rozhodnou pro koupi klasické žárovky, pravděpodobně pro to musí mít nějaký důvod a bezpochyby tyto důvody Evropská unie při jejich zakazování opomíjí. Všeobecně známým pozitivem úsporných žárovek jsou nižší provozní náklady,

Trh dosud ukazuje, že „úsporné“ žárovky nejsou ideálním nástupcem klasických z mnoha důvodů, přesto nám je upírána možnost svobodné volby. Tam, kde se úsporné žárovky opravdu vyplatí, jsou již užívány. Nástupci se možná v budoucnu stanou LED diodové žárovky, poté co klesne jejich pořizovací cena a technologický pokrok zlepší jejich svítivost. Zda Evropská unie nechá tuto otázku zodpovědět trh, však není jasné.

Autor je studentem VŠE a poradcem předsedy Svobodných

ÚŘAD NA ZRUŠENÍ

V této rubrice představujeme úřady, které žijí z peněz daňových poplatníků a jejichž existence je zbytečná nebo dokonce škodlivá. Jsme přesvědčeni, že odstraňování zbytečných úřadů je jediná cesta k omezení korupce a účinná cesta ke snížení daňového břemene.

VINAŘSKÝ FOND

Status: Současná podoba fondu je dána Vinařským zákonem č. 321/2004 Sb., který vznikl na základě nařízení Evropské unie o společné zemědělské politice v oblasti vinařství.

Počet zaměstnanců: 6

Rozpočet: 84 milionů

Hospodaření: Fond je financován 22 miliony z poplatků z prodeje každé láhve vína, které činí 50 haléřů za litr. Dalších 5 milionů činí poplatek z rozlohy vinic, konkrétně 350 Kč za hektar. A zbytek tvoří především státní dotace.

Činnost: Hlavní částí výdajů je financování kampaně „vína z Moravy, vína z Čech“, zbylé prostředky jdou na další kampaně, na průzkumy trhu a na marketingové studie. Vinařský fond dále každoročně financuje mnoho drobných aktivit vinařů prostřednictvím dotací. V minulém roce například podpořil účast na výstavě Prodexpo Moskva, akci „Do Schengenu na kole - po vinařských stezkách“ a vydání Knihy veršů o víně Ctirada Králíka.

Hodnocení: Pokud se výrobci vína chtějí sdružit a platit si společně reklamní kampaň, nechť tak činí dobrovolně. Nepotřebujeme další úřad, který je placen z daní a poplatků z vína ve prospěch Vinařského fondu není nic jiného než daň. Vybíráním daně z produkce domácích vín dochází k oslabení jejich pozice oproti dováženým.

Verdikt: Vinařský fond by měl být okamžitě zrušen. Financování obřích kampaní přesvědčujících Čechy, aby konzumovali domácí víno, je naprosto bezúčelné. Existence fondu zdražuje každou lahev vína, takže tím naopak prodej českých vín znevýhodňuje. (rs)

Laissez-Faire, měsíčník pro svobodu jednotlivce. Čte se [lese-fér]. Vydává: občanské sdružení Laissez Faire. Adresa: Bozděchova 8, 150 00 Praha 5. Tel.: 777 848 037, radim@smetka.cz. Redakční rada: Petr Mach, Radim Smetka, Tomáš Jirsa, Jaroslav Bachora, Mojmír Hampl. Internetový archiv: www.petrmach.cz. Číslo účtu: 1011153517/5500. Náměty, články, reakce, zájem o předplatné, zájem o inzerci uvádějte na výše uvedený kontakt. Registrace MK 8183. ISSN 1212-8597

Chcete pracovat pro jednoho z leaderů ve svém oboru? Chcete zázemí silné a úspěšné společnosti? Chcete mít možnost seberealizace a růstu jak osobního tak kariéřního? Přidejte se k nám.

Obchodní manažer/ka

Naše společnost hledá vhodného kandidáta na pozici OBCHODNÍ MANAŽER/KA, který bude rozvíjet současné obchodní aktivity a získávat nové obchodní příležitosti v sektoru služeb v rámci celé České republiky.

Požadavky:

- VŠ/SŠ vzdělání obchodního, ekonomického či technického směru
- prokazatelné obchodní úspěchy na obdobné pozici
- schopnost udržet a rozvíjet vztahy se zákazníky a partnery
- velmi dobré komunikativní a organizační schopnosti
- osobní jednání s potenciálními zákazníky
- uživatelská znalost MS Office
- znalost jednoho cizího jazyka výhodou
- řidičský průkaz sk. B
- časté cestování, práce v terénu

Životopisy zasílejte na adresu:
recruitment2@seznam.cz

STRANA
SVOBODNÝCH
OBČANŮ

SVOBODA ■ ODPOVĚDNOST ■ SPRÁVEDLNOST

www.svobodni.cz

Typografické
studio

Nabízíme:

Kompletní zpracování knih, časopisů, katalogů, dopisních papírů, vizitek ..., logotypů, grafických návrhů... Zajistíme tisk a knihařské zpracování.

Proč to děláme? Protože nás to baví!

Vladimír Vyskočil - KORŠACH

Mob.: 777 13 13 86 • typograf@korsach.cz • www.korsach.cz